Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

22 март 2018 година*

„Преюдициално запитване — Платежни услуги — Директива 2007/64/ЕО — Член 3, букви д) и о) — Член 4, точка 3 — Приложение — Точка 2 — Приложно поле — Експлоатация на многофункционални терминални устройства, позволяващи тегленето на пари в брой в зали за хазартни игри — Съгласуваност на репресивната практика на националните органи — Отнемане в полза на държавата на суми, получени от незаконна дейност — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 17“

По дело C-568/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht Nürtingen (Районен съд Нюртинген, Германия) с акт от 2 ноември 2016 г., постъпил в Съда на 10 ноември 2016 г., в рамките на наказателно производство срещу

Faiz Rasool,

в присъствието на:

Rasool Entertainment GmbH,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça (докладчик), председател на състава, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за F. Rasool, от S. Kauder, R. Steiner и R. Karpenstein, Rechtsanwälte,

– за Rasool Entertainment GmbH, от S. Keck, Rechtsanwalt,

– за белгийското правителство, от M. Jacobs и L. Van den Broeck, в качеството на представители, подпомагани от P. Vlaemminck, R. Verbeke и J. Van den Bon, advocaten,

– за Европейската комисия, от T. Scharf и H. Tserepa-Lacombe, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 3, букви д) и о) и член 4, точка 3 от Директива 2007/64/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно платежните услуги във вътрешния пазар, за изменение на директиви 97/7/ЕО, 2002/65/ЕО, 2005/60/ЕО и 2006/48/ЕО и за отмяна на Директива 97/5/ЕО (ОВ L 319, 2007 г., стр. 1), във връзка с точка 2 от приложението към нея, както и на член 17 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитването е отправено в рамките на наказателно производство, образувано срещу г-н Faiz Rasool в качеството на управител на Rasool Entertainement GmbH (наричано по-нататък „RE“), тъй като е инсталирал в стопанисваните от посоченото дружество игрални зали многофункционални терминални устройства, позволяващи тегленето на пари в брой, без да разполага с разрешение за предоставянето на платежни услуги, предвидено в германското законодателство, с което се транспонира Директива 2007/64.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Считано от 13 януари 2018 г., Директива 2007/64 е отменена и заменена с Директива (ЕС) 2015/2366 на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2015 година за платежните услуги във вътрешния пазар, за изменение на директиви 2002/65/ЕО, 2009/110/ЕО и 2013/36/ЕС и Регламент (ЕС) № 1093/2010 и за отмяна на Директива 2007/64/ЕО (ОВ L 337, 2015 г., стр. 35). С оглед на момента на настъпване на фактите в делото по главното производство обаче следва да се вземе предвид Директива 2007/64. Съображения 6, 20, 22, 26, 36 и 54 от нея са гласели:

„(6) […] не е целесъобразно тази правна рамка да бъде изчерпателна. Нейното прилагане следва да се ограничава до доставчици на платежни услуги, чиято основна дейност се състои в предоставяне на платежни услуги на ползватели на платежни услуги. Също така не е целесъобразно тя да се прилага за услуги, при които прехвърлянето на средства от платеца към получателя или преносът на средства се извършва единствено в банкноти и монети, или при които прехвърлянето се основава на чек на хартиен носител, менителница на хартиен носител, запис на заповед или други инструменти, като ваучери на хартиен носител или карти, чрез които на доставчика на платежни услуги или на друго лице се нарежда да предостави средства на разположение на получателя.[…]

[…]

(20) Тъй като потребителите и предприятията не са в еднакво положение, те не се нуждаят от еднакво ниво на защита. Докато за правата на потребителите е важно да бъдат гарантирани посредством разпоредби, които не могат да бъдат дерогирани с договор, разумно е предприятията и организациите да бъдат свободни да уговорят друго.[…]

[…]

(22) Потребителите следва да бъдат защитени срещу нелоялни и заблуждаващи практики в съответствие с Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар ([ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260]), както и с Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 г. за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) ([ОВ L 178, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257]) и Директива 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 г. относно дистанционната търговия на потребителски финансови услуги ([ОВ L 271, 2002 г., стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 4, стр. 183]), изменена с Директива 2005/29/ЕО. […]

[…]

(26) Настоящата директива следва също така да предвиди в полза на потребителя правото да получи безплатно релевантна информация, преди да бъде обвързан с договор за платежни услуги. Потребителят следва и да може да поиска безплатно на хартиен носител предварителна информация, както и рамковия договор, по всяко време на договорните отношения, така че да има възможност да сравни услугите и условията на различни доставчици на платежни услуги и в случай на спор да провери своите права и задължения по договора.[…]

[…]

(36) Настоящата директива следва да установи правилата за възстановяване на средства с цел защита на потребителите, когато размерът на изпълнената платежна трансакция надвишава разумно предвидимия размер.[…]

[…]

(54) Тъй като е необходимо да се преразгледа ефективното действие на настоящата директива и да се следи напредъкът в изграждането на единен платежен пазар, от Комисията следва да се изиска да представи доклад три години след края на срока за транспониране на настоящата директива в националните законодателства. С оглед на глобалното интегриране на финансовите услуги и хармонизирането на защитата на потребителите […] преразглеждането следва да бъде съсредоточено върху вероятната необходимост от разширяване на приложното поле на директивата по отношение на валутите на държавите извън ЕС […]“.

4 Съгласно член 1, параграф 1 от посочената директива:

„Настоящата директива определя правилата, в съответствие с които държавите членки разграничават следните шест категории доставчици на платежни услуги:

[…]

г) платежни институции по смисъла на настоящата директива;

[…]“.

5 Член 3 от посочената директива е предвиждал съответно в букви д) и о), че тя не се прилага нито по отношение на „услуги по предоставяне на пари в наличност от получателя на платеца като част от платежна транзакция по изрично искане от ползвателя на платежна услуга, направено непосредствено преди изпълнението на платежна транзакция чрез плащане за покупка на стоки или услуги“, нито по отношение на „услуги по теглене на пари в наличност посредством терминални устройства АТМ, предоставени от името на един или повече издатели на карти, които не са страна по рамковия договор с потребителя, теглещ пари от платежна сметка, при условие че тези доставчици не извършват други платежни услуги, посочени в приложението“.

6 Член 4, точка 3 от същата директива е уточнил, че за целите на Директивата „платежна услуга“ означава „всяка една от стопанските дейности, изброени в приложението“ към Директивата.

7 Съгласно член 4, точка 4 от Директива 2007/64 „платежна институция“ означава „юридическо лице, на което в съответствие с член 10 е издаден лиценз за предоставяне и извършване на платежни услуги в [целия Съюз]“.

8 Член 4, точка 14 от посочената директива е предвиждал, че „платежна сметка“ означава „сметка, водена на името на един или повече ползватели на платежна услуга, използвана за изпълнението на платежни транзакции“.

9 Съгласно член 10, параграф 1 от посочената директива държавите членки изискват от предприятията, които възнамеряват да предоставят платежни услуги, да получат лиценз за извършване на дейност като платежна институция, преди да започнат да предоставят платежни услуги.

10 В точка 2 от приложението към Директива 2007/64 „платежни услуги“ са били квалифицирани по-специално като „услуги, позволяващи тегления на пари в наличност от платежна сметка, както и всички операции по обслужване на платежна сметка“.

Германското право

11 Директива 2007/64 е била транспонирана в германското право по-специално посредством Gesetz über die Beaufsichtigung von Zahlungsdiensten (Закон за надзора върху платежните услуги) от 25 юни 2009 г. (наричан по-нататък „Закон за надзора върху платежните услуги“). Член 1, параграф 1 от посочения закон квалифицира като „доставчици на платежни услуги“ кредитните институции, институциите за електронни пари, федерацията, провинциите и общините, както и Европейската централна банка, Германската федерална банка и другите централни банки в Европейския съюз. Съгласно точка 5 от посочения член 1, параграф 1 предприятията, които, макар да не са сред посочените институции, предоставят платежни услуги по занятие или в обем, който налага наличието на предприятие, учредено в търговскоправна форма, също са доставчици на платежни услуги. Тези предприятия се считат за „платежни институции“.

12 Съгласно член 1, параграф 10 от посочения закон дейност, при която „получателят предоставя пари в наличност на платеца като част от платежна операция по изрично искане от страна на ползвателя на платежни услуги, непосредствено преди изпълнението на платежната операция чрез плащане за покупката на стоки или услуги“, не е платежна услуга. Освен това член 1, параграф 10, точка 14 от същия закон съдържа еднаква уредба на изключението по член 3, буква о) от Директива 2007/64.

13 Съгласно член 8, параграф 1, първо изречение от Закона за надзора върху платежните услуги, за да може платежна институция да предоставя платежни услуги на територията на Германия, тя трябва да получи писмено разрешение от Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Федерална служба за надзор на финансовите услуги, Германия)

14 Съгласно член 31, параграф 1 от посочения закон който предоставя платежни услуги, без да е получил разрешението по член 8, параграф 1, носи наказателна отговорност.

15 Член 73 от Strafgesetzbuch (Наказателен кодекс) предвижда:

„1. Когато е извършено неправомерно деяние и извършителят или съучастникът е придобил нещо с цел да извърши това деяние или посредством него, съдът разпорежда отнемането му в полза на държавата, освен ако деянието не поражда за пострадалия право, чието упражняване би отнело от извършителя или съучастника стойността на придобитото вследствие на деянието.

2. Разпореждането за отнемане в полза на държавата се отнася до придобитите ползи. То може да се отнася и до вещите, които извършителят или съучастникът е придобил вследствие на разпореждане с придобитата вещ или на нейната замяна след погиването, увреждането или отнемането ѝ или поради придобито право“.

Главното производство и преюдициалните въпроси

16 Г-н Rasool е управител на RE, чийто предмет на дейност се състои в стопанисването в Германия на две игрални зали с монетни игрални автомати. До края на 2012 г. RE е предоставяло на разположение на клиентите в игралните зали многофункционални терминални устройства, които им давали възможност да обменят банкноти в монети, както и да теглят пари в брой с издадените им от тяхната банка банкова карта и принадлежащия ѝ *Personnal Identification Number* (ПИН код).

17 Управлението на извършваните от посочените терминални устройства операции и транзакции е било осигурявано от дружеството Telecash, действащо в качеството на външен доставчик на услуги (наричан по-нататък „системен оператор“). Системният оператор е бил собственик на многофункционалните терминални устройства и ги е отдавал под наем на RE.

18 До май 2011 г. условията за изпълнение на услугата са били следните. След въвеждане на ПИН кода системният оператор проверявал достатъчната наличност на средства в банковата сметка на клиента и в случай че тя е била налице, допускал изтеглянето на пари в брой. Системният оператор също така следял на RE всеки път да бъдат връщани суми в размер, съответстващ на изтеглените от клиентите суми. От своя страна RE не получавало никакво възнаграждение в замяна на предоставянето на разположение на многофункционалните терминални устройства и заплащало на системния оператор сума в размер на 0,13 EUR за всяка транзакция, както и постоянно месечно възнаграждение в размер на 48 EUR. В крайна сметка единствената дейност на RE се състояла в зареждането на многофункционалните терминални устройства с пари в брой.

19 Вследствие на изменение в националното законодателство, считано от юни 2011 г., за да може да продължи да предоставя услугата по теглене на пари, без да има лиценз за предоставянето на платежни услуги, RE частично изменило условията на функциониране на инсталираните в игралните зали многофункционални терминални устройства по такъв начин, че те предоставяли възможност за т.нар. „cash back“. По този начин клиентите вече можели да теглят пари от многофункционалните терминални устройства само ако същевременно поръчвали ваучер на стойност 20 EUR, който давал възможност да се пускат монети в монетните автомати. Тази сума се дебитирала по сметката на клиентите от тяхната банка, плюс изплатената в брой сума.

20 Тъй като приема, че и при тези условия на функциониране RE трябва да е квалифицирано като „платежна институция“, която е длъжна да има разрешение за тази цел, Staatsanwaltschaft Stuttgart (Прокуратура Щутгарт, Германия) образува наказателно производство срещу г-н Rasool в качеството му на управител на RE, поради умишленото предоставяне на платежни услуги без разрешение в нарушение на член 8 от Закона за надзор върху платежните услуги. На основание член 73 от Наказателния кодекс посоченият орган иска отнемане в полза на държавата на всички суми, кредитирани по сметката на RE от различните банки на изтеглилите пари клиенти. Посочената сума възлизала на 1 096 290 EUR. С присъда от 11 март 2015 г. запитващата юрисдикция, Amtsgericht Nürtingen (Районен съд Нюртинген, Германия), приема, че г-н Rasool не носи отговорност, тъй като според нея той не е предоставял платежни услуги по смисъла на Закона за надзора върху платежните услуги.

21 По реда на производството за ревизионно обжалване Прокуратура Щутгарт протестира тази присъда пред Oberlandesgericht Stuttgart (Върховен областен съд Щутгарт, Германия), който с решение от 18 март 2016 г. отменя присъдата, постановена на 11 март 2015 г. от запитващата юрисдикция, по-специално на основание че макар експлоатацията на многофункционални терминални устройства да не била основният предмет на дейност на RE, то не можело да заобикаля задължението да получи разрешение по силата на член 8, параграф 1 от Закона за надзор върху платежните услуги. Поради това делото е върнато на запитващата юрисдикция.

22 При тези обстоятелства посочената юрисдикция приема, на първо място, че извършваната от RE дейност попада в обхвата на изключението, предвидено в член 3, буква о) от Директива 2007/64, по-специално тъй като посоченото дружество, от една страна, не е било „страна по рамковия договор с потребителя, теглещ пари от платежна сметка“ по смисъла на посочената разпоредба и тъй като не било сключило договор с банките на своите клиенти, теглещи пари посредством многофункционалните терминални устройства. От друга страна, посочената юрисдикция счита, че изглежда, нито едно изискване във връзка със защитата на потребителите не обосновава задължението на RE да получи разрешение за предоставянето на платежни услуги, тъй като единствената намеса от негова страна се състояла в зареждането на многофункционалните терминални устройства с пари в брой.

23 На второ място, запитващата юрисдикция приема, че след преминаването към системата „cash back“ дейността на RE във всички случаи попада в приложното поле на член 3, буква д) от Директива 2007/64 и че поради това не е необходимо разрешение за тази дейност.

24 На трето място, запитващата юрисдикция поставя на Съда, от една страна, въпроса дали предлаганата от RE услуга може да се квалифицира като „платежна услуга“, по-специално доколкото дейностите на посоченото дружество позволявали да се теглят пари в брой от платежна сметка по смисъла на точка 2 от приложението към Директива 2007/64.

25 В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че извършваното от RE зареждане с пари в брой на многофункционалните устройства несъмнено предоставяло на клиентите на игралните зали действителната възможност да теглят пари в брой. При все това според запитващата юрисдикция терминът „позволяващи“ в точка 2 от приложението към Директива 2007/64 не можел да обхваща дейности като извършваната в случая от RE, която имала чисто акцесорен характер спрямо предоставяните от банка платежни услуги, по-специално услугите, които позволяват откриването на сметка, извършването на операции с нея посредством банкова карта, и услугите, предоставяни от дружество като системния оператор, който свързва многофункционалните терминални устройства с банковите сметки на клиентите.

26 От друга страна, посочената юрисдикция иска да установи дали дейността, за която е упреквано RE, може да се квалифицира като „платежна услуга“, тъй като тя представлявала услуга, предоставяна безплатно на клиентите на игрални зали. Всъщност подобна безплатна услуга

имала чисто акцесорен характер спрямо основната дейност на RE, а именно стопанисването на игрални зали, поради което тя не отговаряла на условието по член 4, точка 3 от Директива 2007/64 дейността на доставчика да е стопанска.

27 На четвърто място, запитващата юрисдикция си поставя въпроса дали производството, образувано от Прокуратура Щутгарт, не е в нарушение на изведените в практиката на Съда принципи, че държавната намеса в областта на хазартните игри не е обоснована, когато съответната държава членка не провежда систематична и съгласувана политика, която е в съответствие с императивно съображение като защитата на потребителя. Освен това посоченото наказателно преследване било произволно, доколкото само в много редки случаи незаконното предоставяне на услугата по теглене на пари като предлаганата от RE било предмет на наказателно производство.

28 На пето и последно място, запитващата юрисдикция си поставя въпроса дали с оглед на принципа на правна сигурност, гарантиран от правото на Съюза, Прокуратура Щутгарт може на основание член 73 от Наказателния кодекс да изисква отнемането в полза на държавата на всички суми, платени от клиентите на игралните зали посредством многофункционалните терминални устройства.

29 При тези условия Amtsgericht Nürtingen (Районен съд Нюртинген), решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 3, буква о) от [Директива 2007/64] да се тълкува в смисъл, че е налице дейност по смисъла на член 3, буква о) от посочената директива и следователно за нея не се изисква лиценз, ако в игрална зала, за която държавата е предоставила концесия, се предоставя възможност посредством [банкова] карта и ПИН код да се теглят пари в брой от терминално устройство за теглене на пари в брой, което същевременно сменя и пари, като при това техническата дейност във връзка с банковата сметка се извършва от външен доставчик [системен оператор] и сумата се изплаща на клиента едва след като системният оператор извърши проверка на паричната наличност по сметката и изпрати до терминалното устройство код за авторизация на платежната транзакция, докато стопанисващият игралната зала само зарежда с пари в брой мултифункционалното устройство за смяна на пари, а банката, обслужваща сметката на клиента, изтеглил пари в брой, кредитира по сметката на стопанисващия игралната зала сума в размер на изтеглената сума?

2) В случай че дейността, описана в първия въпрос, не е дейност по смисъла на член 3, буква о) от [Директива 2007/64]:

Трябва ли член 3, буква д) от [Директива 2007/64] да се тълкува в смисъл, че описаната в първия въпрос възможност за теглене на пари в брой чрез въвеждане на ПИН код представлява дейност по смисъла на тази разпоредба, когато едновременно с тегленето на пари в брой се генерира ваучер на стойност от 20 EUR, който се осребрява от контролния персонал на игралната зала, за да може последният да зареди с монети даден игрален автомат?

В случай че описаната в първия и във втория въпрос дейност не представлява дейност, която по силата на член 3, буква о) и/или буква д) е изключена от приложното поле на Директивата:

3) а) Трябва ли точка 2 от приложението към [Директива 2007/64] да се тълкува в смисъл, че описаната в първия и във втория въпрос дейност на стопанисващия игралната зала представлява платежна услуга, за която се изисква лиценз, макар стопанисващият игралната зала да не обслужва каквато и да била сметка на клиента, който тегли пари?

3) б) Трябва ли член 4, точка 3 от [Директива 2007/64] да се тълкува в смисъл, че описаната в първия и във втория въпрос дейност на стопанисващия игралната зала представлява платежна услуга по смисъла на тази разпоредба, когато стопанисващият игралната зала предоставя безплатно услугата?

В случай че Съдът счита описаната дейност за платежна услуга, за която се изисква лиценз:

4) Трябва ли правото на Съюза и Директива [2007/64] да се тълкуват в смисъл, че не допускат налагането на наказателноправна санкция за експлоатацията на терминални устройства за теглене на пари в брой в случай с разглежданите по настоящото дело особености, при положение че сходни терминални устройства са били експлоатирани или се експлоатират без разрешение в многобройни игрални зали, притежаващи издадена от държавата концесия, както и в казина, притежаващи издадена от държавата концесия и стопанисвани отчасти и от държавата, и при положение че органът, компетентен за лицензирането и осъществявания надзор, не повдига възражения?

При отрицателен отговор на четвъртия въпрос:

5) Трябва ли Директивата [2007/64] и принципите на правото на Съюза за правна сигурност и правна яснота, както и член 17 от [Хартата] да се тълкуват в смисъл, че в случай с разглежданите по настоящото дело особености не допускат административна и съдебна практика, която изисква да бъдат отнети в полза на държавната хазна („отнемане в полза на държавата“) паричните суми, получени от стопанисващия игралната зала посредством предоставена от системния оператор услуга от клиентите на банката, които са изтеглили с банкова карта и ПИН код пари в брой и/или ваучери за използване на игрални автомати посредством многофункционални терминални устройства, зареждани от стопанисващия игралната зала, макар сумите, кредитирани по сметката на стопанисващия игралната зала, да съответстват само на сумите, които клиентите са получили посредством терминалните устройства под формата на пари в брой и на ваучери за игра на игралните автомати?“.

По преюдициалните въпроси

По третия въпрос

30 С третия си въпрос, който следва да се разгледа на първо място, запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 4, точка 3 от Директива 2007/64 във връзка с точка 2 от приложението към нея трябва да се тълкува в смисъл, че услуга по теглене на пари в брой, която стопанисващ игрални зали предлага на клиентите си посредством инсталирани в тези зали многофункционални терминални устройства, представлява „платежна услуга“ по смисъла на посочената директива, когато стопанисващият предоставя услугата безплатно, като не извършва никаква операция по платежните сметки на посочените клиенти и дейностите, които извършва по този повод, се ограничават до предоставянето на разположение и зареждането с пари в брой на посочените терминални устройства.

31 В това отношение член 4, точка 3 от Директива 2007/64, разглеждан във връзка с точка 2 от приложението към нея, квалифицира като платежна услуга стопанска дейност, позволяваща тегления на пари в наличност от платежна сметка, както и всички операции по обслужване на платежна сметка.

32 В настоящия случай, без да е необходимо да се установи дали поради предполагаемия си безплатен характер разглежданата в главното производство услуга представлява стопанска дейност, извършвана от RE, следва да се отбележи, че съгласно акта за преюдициално запитване това дружество само е наемало и инсталирало в игралните си зали многофункционални терминални устройства и ги е зареждало с пари в брой.

33 Макар обаче посочените действия да представляват подготвителни стъпки във връзка с операциите, извършвани по платежните сметки на клиентите на игралните зали, от акта за преюдициално запитване следва, че въпросните операции са извършвани от външен доставчик, по-специално от системния оператор. Всъщност той е осъществявал връзката между многофункционалните терминални устройства и банковата сметка на посочените клиенти посредством разчитането на банковата им карта и техния ПИН код, като по този начин е правел възможно тегленето на пари в брой.

34 При тези обстоятелства не може да се приеме, че услуга като предлаганата от RE посредством многофункционални терминални устройства позволява „тегления на пари в наличност от платежна сметка“ по смисъла на точка 2 от приложението към Директива 2007/64. Освен това Съдът не разполага с никакви данни, които сочат, че по повод на тази услуга посоченото дружество е извършвало „всички операции по обслужване на платежна сметка“ по смисъла на същата разпоредба.

35 Това съображение се подкрепя на първо място от тълкуването на контекста, в който се вписват член 4, точка 3 от Директива 2007/64, както и точка 2 от приложението към нея.

36 Всъщност от съображение 6 на посочената директива следва, че с нея не се осъществява пълна хармонизация в областта на платежните услуги. Така съгласно текста на посоченото съображение прилагането на Директива 2007/64 трябва да се ограничава само спрямо доставчиците на платежни услуги, чиято „основна дейност“ се състои в предоставяне на платежни услуги на ползватели на платежни услуги.

37 Без да се засяга преценката на запитващата юрисдикция в това отношение, от предоставената на Съда преписка следва, че основаната дейност на RE е било стопанисването на игрални зали и че в този контекст операциите във връзка с многофункционалните терминални устройства представляват само акцесорна услуга спрямо посочената дейност.

38 На второ място, тъй като RE не е извършвало никаква операция по сметките на клиентите на игралните зали, както следва от съображения 20, 22, 26, 36 и 54 от Директива 2007/64, изискванията във връзка със защитата на потребителя като адресат на платежните услуги не обосновават квалифицирането на услуга по теглене на пари в брой като предлаганата от RE като „платежна услуга“ по смисъла на посочената директива.

39 По всички изложени съображения на третия въпрос следва да се отговори, че член 4, точка 3 от Директива 2007/64 във връзка с точка 2 от приложението към нея трябва да се тълкува в смисъл, че услуга по теглене на пари в брой, която стопанисващ игрални зали предлага на клиентите си посредством инсталирани в тези зали многофункционални терминални устройства, не представлява „платежна услуга“ по смисъла на посочената директива, когато стопанисващият не извършва никаква операция по платежните сметки на посочените клиенти и дейностите, които извършва по този повод, се ограничават до предоставянето на разположение и зареждането с пари в брой на посочените терминални устройства.

По първия, втория, четвъртия и петия въпрос

40 С оглед на предоставения отговор на третия въпрос не следва да се отговаря на първия, втория, четвъртия и петия преюдициален въпрос.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 4, точка 3 от Директива 2007/64/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно платежните услуги във вътрешния пазар, за изменение на директиви 97/7/ЕО, 2002/65/ЕО, 2005/60/ЕО и 2006/48/ЕО и за отмяна на Директива 97/5/ЕО във връзка с точка 2 от приложението към нея трябва да се тълкува в смисъл, че услуга по теглене на пари в брой, която стопанисващ игрални зали предлага на клиентите си посредством инсталирани в тези зали многофункционални терминални устройства, не представлява „платежна услуга“ по смисъла на посочената директива, когато стопанисващият не извършва никаква операция по платежните сметки на посочените клиенти и дейностите, които извършва по този повод, се ограничават до предоставянето на разположение и зареждането с пари в брой на посочените терминални устройства.

Подписи